

Εἶσαι ἀδ-σημόγνωμη πολ-λά, εἰνιά 'σεις τῶαι κονθίζεις; ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

άσκημογούλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμογούλης Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμογούλις Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. ἀδκεμογού-λαινα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γούλα.

1) Ὁ ἔχων δύσμορφον λαιμόν Πόντ. (Κερασ.) 2) Μεταφ. ἀδηφάγος, λίχνος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀτὲ πολ-λά ἀδκεμογούλαινα ἔν' Χαλδ.

άσκημογυναῖκα ἦ, σύννηθ. ἀσκημοῦναῖκα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀσ-σημοῦναῖκα Κάλυμν. ἀσκημουῖ'ναῖκα σύννηθ. βόρ. ἰδιώμ. ἀσκημογύναικο τό, πολλαχ. ἀσκημου-γύνικου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα. Ὁ μεταπλασμός τοῦ ἀσκημογύναικο κατὰ τὰ εἰς -ο λήγοντα οὐδ. ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημόπαιδο κττ. Πβ. καὶ παλαιογύναικο.

Δυσειδής, δύσμορφος γυνή ἔνθ' ἄν: Καὶ 'ς τὸν ὕπνο δου νὰ θωρῆ κανεῖς ἔτο' ἀσκημοῦναῖκες, εἰν' ἀρρώστιες καὶ θά 'ρθουνε μέσ' 'ς τὸ χωριό Ἀπύρανθ. || *Ἄσμ.

Σώπα μὲ τῆ γυναῖκα σου, τὴν ἀσκημογυναῖκα,

τὸ βόι τζή 'ναι μὰ δὲ κ' ἠ κεφαλή τζη δέκα

Κρήτ.

άσκημοδόντης ἰδ. ἀσκημο- (I) 2.

άσκημόδοντο ἰδ. ἀσκημο- (I) 1.

άσκημοδουλειά ἦ, Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. δουλειά.

Πρᾶξις ἐπίμεμπτος ἰδίᾳ προσβάλλουσα τὰ ἦθη ἔνθ' ἄν.: Ἐκαμὲ ἀγνε τὴν ἀσκημοδουλειά Κρήτ. Συνών. ἀσκη-μιά 2. ἀσκημότη 2, βρομοδουλειά.

άσκημοδουλεύω ἰδ. ἀσκημο- (II) 1.

άσκημοδούλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσσημοδούλης Σῦρ. Οὐδ. ἀδκεμοδούλιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. δουλειά.

1) Ὁ κακῶς ἐργαζόμενος Σῦρ.: Οἱ δεῖνα εἶναι ὄκνοι τῶαι ἀσσημοδούληδες. 2) Οὐδ., τὸ κακῶς εἰργασμένον Πόντ. (Κερασ.)

άσκημοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-θέμι.

1) Ὁμιλος δυσμόρφων ἀνθρώπων. Συνών. ἀσκη-μοβόλι. 2) Ὑπερβολικὴ δυσμορφία.

άσκημόθωρος ἐπίθ. Γβλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντί-λογ. 100.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. θωριά.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν: ὦ, τὸν ἄμοιρο, εἶπα, τί χάλασμα ἀσκημόθωρο, σὰ νὰ τὸ γέννησε σεισμός! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης.

άσκημοκαμωμένος ἰδ. ἀσκημο- (II) 2.

***άσκημοκάτζης** ἐπίθ. ἀδκεμοκάτζ'ς Πόντ. (Κο-τύωρ.) Θηλ. ἀδκεμοκάτζαινα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. κατζίν.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν: Ἀδκεμοκάτζ'ς -ι-σ' μέρ' ἔν; (ποῦ εἶναι ὁ ἀσκημοπρόσωπός σου;). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκη-μομούρης.

άσκημοκηδεύω ἀμάρτ. ἀσκημοκιοδεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. κηδεύω, παρ' ὁ καὶ κιοδεύω.

Κακῶς, ἀτελῶς περιποιοῦμαι, παραμελῶ: Σέρεις, ἀσκη-μοκιοδεμένος εἶσαι καὶ θά 'χης καὶ παράπονο! (εἰρων.)

άσκημοκόβω ἰδ. ἀσκημο- (II) 1.

άσκημόκολος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀδκεμόκολος Πόντ. (Κε-ρασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.

Ὁ δυσμόρφους γλουτούς ἔχων.

άσκημοκόριτσο τό, κοιν. ἀσκημοκόριτσου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. κορίτσι.

Δυσειδής κόρη: Εἶναι ἀσκημοκόριτσο καὶ δὲ θὰ παντρευ-τῆ εὐκολα. Ποιὸς θὰ βρεθῆ ν' ἀγαπήσῃ τέτοιο ἀσκημοκόριτσο!

άσκημολογία ἦ, ἀμάρτ. ἀδκεμολογία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημολογῶ. Τύπ. ἀσχημολογία παρὰ Βλάχ.

Αἰσχρολογία, βωμολοχία. Συνών. ἀσκημόλογο, βρομόλογο, κακόλογο, παλαιόλογο.

άσκημόλογο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Ἀσχημολογία, ὁ ἰδ.: Ἄρχισε πάλι τ' ἀσκημόλογα.

άσκημολόγος ὁ, πολλαχ. ἀσκημόλογος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Αἰσχρολόγος, βωμολόχος. Συνών. αἰσχρολογῶ, ἀτσαλόλογος.

άσκημολογῶ πολλαχ. ἀσκημουλογῶ Μακεδ. (Σι-σάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσχημολόγος. Τύπ. ἀσχημολογῶ καὶ ἐν κώδ. τοῦ ἔτους 1603. Πβ. Byzant. Zeitschr. 3 (1894) 284.

Λέγω λόγους αἰσχροῦς. Συνών. αἰσχρολογῶ.

άσκημομιλῶ σύννηθ. ἀσκημουμ'λῶ βόρ. ἰδιώμ. ἀσσημομιλῶ Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. μιλῶ. Τύπ. ἀσχη-μομιλῶ παρὰ Σομ.

Ὁμιλῶ ἀπρεπῶς πρὸς τινὰ ἔνθ' ἄν.: Τὸ παιδί σου μοῦ ἀσσημομίλησε Κεφαλλ. Ἠπηρεές το κολάι κι ἀσσημομιλεῖς (κολάι = συνήθεια) Ἀπύρανθ.

άσκημομάτης πολλαχ. ἀδκεμομάτης Πόντ. (Κε-ρασ.) ἀσσημαμάτης Κρήτ. Θηλ. ἀδκεμομάταινα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μάτι.

Ὁ ἔχων δυσειδεῖς ὀφθαλμούς.

άσκημομούρης ἐπίθ. σύννηθ. ἀδκεμομούρης Ρόδ. ἀσσημουμούρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀδ-σημομούρης Κύπρ. Θηλ. ἀσσημουμούρου Ἠπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν ἔνθ' ἄν.: Ἄντρας ἀσσημομούρης. Γυναῖκα ἀσσημομούρα. Παιδί ἀσσημομούρικο σύννηθ. Ἀσση-μουμούρου κοπέλλα Ζαγόρ. || *Ἄσμ.

Μιὰ γριὰ ἀσσημομούρα | σ-σιμπλομ-μάτα καὶ καμπούρα Κάσ. Συνών. ἀσκημόθωρος, *ἀσσημοκάτζης, ἀσσημομούτρης, ἀσσημομούτσουνος, ἀσσημο-πρόσωπος, ἄχαρος, κακομούτσουνος, ἔτι ἐν λ. ἄσκημος 1.

άσσημομούτρης ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. (λ. ἀσσημομούρης) Γ'Ξενοπ. Κόσμος 195.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μούτρο.

Ἀσσημομούρης, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Μιὰ χήρα ἀσσημο-μούτρα, μαυρειδερή, ἀνάμαλλη, μὲ μουστάκι Γ'Ξενοπ. ἔνθ' ἄν.

